

ROBERT ERVIN HOWARD

NEMEDIJSKÉ KRONIKY I. (The Hyborean Age - Part I.)

O době, nazývané nemedijskými kronikáři předkataklyzmickým údobím, je s výjimkou konce této éry známo velice málo a ta malá hrstka údajů, která se v různých formách zachovala, je a pravděpodobně zůstane opředená legendami.

Něco málo víme až o době, kdy zanikly pradávné civilizace turianského kontinentu, v jejichž čele stály království Hamelia, Valusia, Verulia, Grondar, Thul a Commora. Obyvatelé těchto království měli společný původ a hovořili stejným, nebo velmi podobným jazykem. Na zemi tehdy byly ještě další civilizované národy, o kterých víme jen to, že i když byly na stejné kulturní úrovni s královstvími turianskými, byly to rasy nesrovnatelně staršího původu.

Barbary těch dob byli Piktové, kteří žili na ostrovech položených daleko v západním oceánu, Atlant'ané, kteří sídlili na malé pevnině rozkládající se mezi piktskými ostrovy a turianským kontinentem a Lemuřané, kteří obývali řetěz velkých ostrovů na východní polokouli.

Na Zemi se prostíraly nesmírné oblasti naprosto neprozkoumaných a neznámých krajů. Civilizovaná království, jakkoliv velká, zabírala velmi malou část naší planety.

Valusia byla nejzápadnější zemí turianského kontinentu, Grondar zemí nejvýchodnější. Ještě dále na východ od království grondarského, jehož kultura ještě nebyla tak vyspělá jako kultury ostatních království, se rozkládala neplodná, divoká a nekonečná poušť. V méně vyprahlých částech a řídkých oázách této pustiny, v džunglích a v horách žily roztroušené kmeny, někdy jen skupiny primitivních divochů. Někde daleko na východním pobřeží kontinentu existovala prý záhadná civilizace, naprosto odlišná od civilizace turianské. Podle zlomkovitých údajů byla mnohem staršího původu a s jejími zástupci přicházeli do styku čas od času Lemuřané. Říkalo se, že tato civilizace pochází z pouze tušeného a jinak naprosto neznámého kontinentu ležícího snad východně od lemurských ostrovů.

Tou dobou se již civilizace turianského kontinentu začala pomalu rozpadat. Pohraniční spory, územní požadavky, drobné šarvátky a místní války a zákeřné útoky, to vše způsobilo zánik původní jednoty. Armády vyspělých království byly stále větší a jejich základy tvořili žoldnéři verbovaní především mezi barbarskými národy. Piktové, Atlant'ané a Lemuřané postupně získávali vyšší postavení důstojníků, ale i hodnosti generálů, funkce státníků, někteří z nich dokonce dosedli na královské trůny.

O třenicích mezi královstvími, o válkách mezi krásnou Valusií a pyšnou Comorií, stejně tak jako o zoufalém náporu Atlant'anů, kteří, když jejich mateřská pevnina nestačila všechny uživit, zaútočili na pobřeží kontinentu a po úspěšné invazi založili na místě zaniklého Pobřežního království království vlastní, koluje mnoho pověstí, mýtů a legend Ale závoj tajemství, který halí historické pravdy, se již nikdy nepodaří odhalit.

Nesmírná katastrofa pak otřásla světem. Atlantidu a Lemurii pohltily nesmírné vody oceánů, zatímco piktské ostrovy byly posunem zemské kůry vyzdvíženy vzhůru, aby vytvořily vrcholky pohoří nově vzniklého kontinentu. Obrovské plochy původního turianského kontinentu zmizely ve vlnách nebo se propadly a jejich zbytky vytvořily ostrovy v nově vzniklých vnitrozemských jezerech a mořích. Po celém povrchu země otevřely sopky své pekelné jícny a obrovská zemětřesení otřásla samou podstatou světa. Z pyšných měst i celých království zbyly dýmající sutiny, zaplavené buď vodou oceánů nebo žhavou lávou tryskající z hlubin země. Zmizely celé národy.

Barbarské národy přežily poněkud lépe než civilizované. Původní obyvatelé piktských ostrovů zmizeli beze zbytku. Zato velká piktská kolonie, existující již delší dobu v horách

tvořících jižní hranice Valusie, která měla sloužit jako nárazník při eventuální invazi na piktské ostrovy, zůstala nedotčena. Také Atlant'ané žijící na hlavní pevnině unikli záhubě. Navíc právě jejich populace byla posílena tisíci uprchlíků, kteří se na lodích včas zachránili z potápějící se Atlantidy. Mnoho Lemuřanů dosáhlo také východního pobřeží turianského kontinentu, který byl katastrofou zasažen poměrně lehce. Tam byli ovšem ihned zotročeni pradávnou rasou, která zde byla domovem a jejich historie po tisíce dalších let je historií kruté a bezmocné poroby.

V západní části kontinentu umožnily změněné podnební podmínky vznik nevidaných a podivných forem květeny a zvířeny. Neproniknutelné džungle pokryly pláne dřívě zarostlé sporými formami rostlinstva. Velké řeky, vytrysklé v horských masivech, si postupně prorazily cestu k moři a jezera pokryla zříceniny měst, dřívě zářících v úrodných údolích. Do té části kontinentu, kde teď žili Atlant'ané, se ze zaplavených oblastí stáhly myriády podivných zvířat, opic a opolidí, o kterých do té doby nikdo neslyšel. Atlant'ané tak byli vehnáni do nepřetržitého boje o přežití. Přesto se jim podařilo zachovat si alespoň zbytky své původní, i když nedokonalé kultury. Protože přišli o kovy a kovové rudy, které se v jejich okolí nevyskytovaly, vrátili se zpět ke kameni. Dosáhli v oboru opracování kamene vysokou řemeslnou i uměleckou úroveň (jaká ironie) svých předků. V té době jejich národ, zápasící o život, přišel poprvé do styku s mocným národem Piktů. Piktové se také z nutnosti vrátili ke kultuře kamene, ale oproti Atlant'anům zaznamenali mnohem rychlejší vzrůst populace a v této souvislosti i rychlejší vzrůst válečného umění. Piktové oproti Atlant'anům neměli žádné umělecké sklony, naopak, jejich civilizace byla hrubší, účelnější a tedy i praktičtější a životaschopnější. Piktové byli proto k přežití mnohem lépe vybaveni. Nezůstala po nich sice umělecká díla v kameni, ani obrazy malované na slonovině jako v nálezech z atlantských měst, ale zato v místech, kde sídlili, byly odkryty dokonale vypracované a účinné zbraně všeho druhu a v neobyčejném množství.

Tyto dva národy se srazily a Atlant'ané, kteří byli v menšině, podlehli a klesli na úroveň divochů. Výsledkem těchto krvavých mnohaletých válek však bylo i to, že nejen Atlant'ané, ale i Piktové postupně zaostali ve svém vývoji.

Během pěti set let po velké katastrofě barbarská království přestala existovat. Na jejich místě zbyl jediný národ - národ Piktů, který vede stále války s druhým divošským kmenem - bývalým národem Atlant'anů. Piktové měli výhodu jednoty a převahy, zatímco Atlant'ané tvořili společenství volně vázaných skupin. Tak vypadal Západ těch dnů.

Na vzdáleném Východě, odříznutém od ostatního světa novým, nesmírně vysokým pohořím a řetězem nově vzniklých velkých jezer, živoří Lemuřané jako otroci krutých pánů. Daleký Jih je stále zahalen tajemstvím. Jih nebyl katastrofou zasažen a osud této části nového kontinentu zatím nelze určit. Z civilizovaných ras turianského kontinentu živoří v nízkých jihovýchodních horách zbytek nevalusijského národa - Zhemrové. Po kontinentě se tu a tam potulují skupiny divokých opolidí, kteří naprosto nezúčastněně pozorují vzestupy i pády velkých civilizací. Zato daleko na Severu se začíná pomalu vyvíjet nová lidská rasa.

V době kataklyzmatu se skupina divochů, kteří stáli vývojově jen o něco výše než neandrtálci, zachránila útekem na Sever. Tito pololidé na svém útěku zjistili, že severské kraje jsou obydleny pouze zvláštním druhem divokých sněžných opic, mohutných zvířat, porostlých bílou srstí, které byly původními a jedinými obyvateli této části kontinentu. Sváděli s nimi boje na život a na smrt a během času je vytlačili až za polární kruh, kde podle jejich dohadů tyto opice vymřely beze zbytku. Jak se ukázalo mnohem později, nebyla to tak docela pravda. V dobytém území se vítězové postupně a celkem úspěšně aklimatizovali.

Krátce potom, kdy krvavé a vleklé piktsko-atlantské války zničily to, co mohlo být počátkem nové kultury, změnila znovu tvář původního turianského kontinentu další, mnohem menší katastrofa. Místo skupin velkých jezer se v této oblasti rozlilo jednotné vnitrozemské moře, které ještě více oddělilo západ od východu. Průvodní zemětřesení, záplavy a sopečná

činnost dokončily zkázu barbarských kmenů, která započala jejich válkami.

O tisíc let později po této menší katastrofě se nám západní část kontinentu jeví jako divoká směs džunglí, jezer a prudkých řek. V horách severozápadu pokrytých pralesy živoří potulné tlupy opolidí, kteří nemají mluvenou řeč, neznají oheň a používají těch nejprimitivnějších nástrojů. Jsou to potomci Atlant'anů, kteří se vrátili do hlubin téměř zvířecího primitivismu, ze kterého se jejich předci tak pracně vymanili před tisíci a tisíci lety. Na jihozápadě vidíme kmeny jeskynních lidí s primitivním jazykem, jejichž jediným pojítkem s minulostí je slovo Pikt, které má v jejich útržkovitém jazyce všeobecný význam pro slovo člověk (ten, který chodí vzpřímeně). Ani primitivní Piktové, ani opolidé - Atlant'ané neudrží styk s žádnou z ostatních skupin žijících tvorů. Zatím daleko na Východě Lemuřané, kteří již nemohli snášet kruté otroctví, povstali a svrhli své pány. Zůstali žít, oni, barbaři, na troskách vyspělé a pro ně celkem cizí kultury. Ti z jejich pánů, kteří přežili a kterým se podařilo uprchnout před hněvem zdívočelých otroků, prchli na Západ. Tam narazili na podivnou, starou civilizaci, o které jsme již mluvili, a tuto civilizaci po tvrdých bojích přemohli a pohltili. Nově vzniklá kultura byla směsí obou předchozích. Tak vzniklo nové království - Stygia. Z původních obyvatel zbyla jen malá hrstka a když vymřeli, byli uctíváni dokonce jako božstvo.

Malé skupiny divochů po celém kontinentě začaly vykazovat určitý vývojový pokrok. Byly rozptýleny po velkém území a nebylo mezi nimi jakékoliv spojení. Zato na severu vyrůstá skutečný nový národ. Tato velká skupina si říká Hybořané. Jejich prvním bohem je Bori, jeden z nejstarších válečných náčelníků, jehož jméno dochovaly staré legendy. Byl dokonce starší než král, který je vedl na Sever v době velké katastrofy. Jména i události si Hybořané zachovali ve starých bájích a písních předávaných ústním podáním.

Hybořané se rozptýlili a postupně osídlili téměř celý Sever. Pak začali s přibývajícím počtem lidí pomalu pronikat zpět na Jih. Do cesty se jim nepostavil nikdo a mezi jednotlivými skupinami národa docházelo pouze k drobným šarvátkám. Během 1 500 let se tito obyvatelé Severu vyvinuli v rasu štíhlých, tmavovlasých a šedookých lidí, divokých a bojovných. Jejich kultura má už určitou úroveň, jejich umění i poezie však vychází především z přírodních motivů. Živí se převážně lovem, ale jižní kmeny již pěstují dobytek a zemědělské plodiny, i když v omezeném množství. Od ostatního světa jsou stále ještě odloučeni. Jedinou mimořádnou událostí je návrat potulného lovce, který se vrátil z dalekého Severu. Přinesl zprávu, že dálný sever, o kterém se domnívali, že je zcela bez života, je obydlen kmenem divokých opolidí. Lovce přísahal, že podle všeho, co viděl, opolidé pocházejí z bílých opic, které, jak se praví v pověstech, vytlačili předkové Hybořanů za polární kruh. Naléhá na své soukmenovce, aby vyslali válečnou výpravu, která by prozkoumala tuto podivná stvoření, která se bezpochyby vyvíjejí ve skutečné lidské bytosti. Většina soukmenovců se mu však vysmála. Nakonec skutečně sebral skupinu mladých a horkokrevných bojovníků, kteří se pod jeho vedením vydali na sever. Nikdo z nich se již nevrátil.

Hybořanské kmeny se však posouvaly stále dále a dále na jih. Čím jich bylo více, tím se stávaly výbojnějšími. Následovala epocha objevů a dobývání. Historie tehdejšího světa se skládá z historií kmenových bojů, bojů o nová loviště a přesunů celých velkých hybořanských skupin. To vše tvoří pestré a chaotické panorama.

Podívejme se na svět o dalších 500 let později. Národ tmavovlasých Hybořanů se posunul ještě dále na jih, ale zároveň i na západ. Při svém přesunu pohltili mnoho nevyhraněných národnostních skupin a kmenů, které v těchto oblastech žili. Navíc skupiny uprchlíků, které Hybořané tlačili před sebou, se promísily a celá tato směsice nově vzniklých míšenců byla hnána stále dál na jih jako smetí hnané větrem.

Hybořané zatím nenarazili na žádný, tím méně vážný odpor. Bylo to způsobeno především tím, že jejich územní požadavky se vybíjely v oblastech, které neobývaly větší inteligentní celky. Na jihovýchodě žijí potomci kmene Shemri, kteří se spojili nebo pohltili

mnoho menších kmenů této oblasti. Tento impuls způsobil, že začali alespoň v náznacích obnovovat a budovat novou kulturu. Na západě začali Atlant'ané také pomalu postupovat po žebříčku vývoje. Začali nový životní cyklus. Oni, kteří byli výkvětem lidstva, kteří byli po velké katastrofě srazeni zpět téměř na úroveň zvířat, začali pomalu, bez pomoci a znalostí svých dávných předků, budovat novou kulturu. Na jih od jejich území, pohrdajíc, zákony přírody a vývoje, žijí na stále stejné vývojové úrovni Piktové. Dále na jih dřímá záhadná Stygia. Na východních hranicích Stygie se potulují kmeny divokých nomádů, kteří si říkají Synové Shemu.

Blízko piktského území, v širokém údolí Zinggu, žije bezejmenná primitivní společnost, pravděpodobně příbuzná Shemitům, která svou, zatím nedokonalou existenci, založila na prvotním systému zemědělství. Hybořané mezitím udělali další významný krok ve svém vývoji. Jeden z kmenů tohoto národa znovu objevil význam kamene ve stavebnictví. Tak vzniklo první z Hyborských království. První uzavřený celek, chráněný hrubými kamennými valy a pevnostmi, barbarská Hyperborea. Hybořané brzo opouštějí své stany z koňských kůží a stěhují se do kamenných budov, hrubě, ale pevně stavěných. Takto chránění, upevňují svou pozici na tváři tehdejšího světa. Jen málo národů na Zemi se může pochlubit tak překotným vývojem jako drsní a divocí Hybořané, kteří náhodou odhalili tajemství hrubé kamenné architektury a překlenuli tak tisíce let vývoje mezi kočovníky a středověkými staviteli. Vznik Hyperborey zároveň ovlivnil i osudy mnoha ostatních kmenů. Tyto kmeny, ať již poražené ve válkách nebo ty, které se rozpínavým Hybořanům odmítly podrobit, prchají z jejich dosahu. Na svém útěku se rozptýlily do všech koutů světa. V té době část Hybořanů, stále ještě žijící na Severu, začíná čím dál tím častěji přicházet do konfliktů s mohutnými, světlolasými lidmi, kteří žijí v jakési prvobytně pospolné lovecké společnosti.

Jak již bylo řečeno, zbytky vládnoucí rasy, které uprchly po vzpouře Lemuřanů, založily království Stygie. V době hyborské expanze byla Stygia rozdělena do dvou částí. Jižní část zůstávala Stygií, severní část byla nazývána Acheronem. Jeho hlavním městem byl Python. Acheron se rozkládal severozápadně od Stygie. Zhruba 500 let po jeho založení dosáhli jeho hranic první Hybořané. Byli to tuláci a dobrodruzi. Téměř 2 000 let se Acheron bránil útočícím Hybořanům. Nakonec barbaři smetli Acheron a vymazali jej z map. Tento nápor se podařilo zastavit až dobře a tvrdě vycvičeným vojskům sesterského království - Stygie.

Další tisíciletí je historií prudkého vzestupu Hybořanů, jejichž válečné kmeny ovládly západní svět. Začínají se již přesněji rýsovat dříve jen v obrysech naznačená království. Kmeny Hybořanů pobily mnoho Piktů a postupně je vytlačily do pustých krajů Západu. Na severozápadě, potomci Atlant'anů, kteří se pracně šplhají po žebříčku civilizace, zatím nepotkali pokořitele. Na dalekém východě si Lemuřané budují svou podivnou polocivilizaci. Na jihu založili Hybořané království Koth. Dále vzniká jakési společenství na hranicích pasteveckých oblastí, které si začíná říkat Země Shemské. Jejich obyvatelé, přicházející do styku s Hybořany i s obyvateli Stygie (pohraniční války utichly) se začínají vymaňovat ze stínu divoštví. Světlolasí divoši ze Severu nabyli na síle a počtu, takže zatlačili severní Hybořany dále na jih. Postupně dokonce dobyli prastaré království Hyperboreu, ale z nepochopitelných důvodů ji ponechali původní jméno. Jihovýchodně od Hyperborey vzniklo království Zhemřanů, které se jmenuje Zamora. Na jihozápadě dobyl kmen Piktů úrodné údolí Zingg a podrobil si původní zemědělské kmeny usazené v těchto místech. Obě složky se smíchaly a podrobily si ještě v dalších výbojích poměrně velkou skupinu potulných (kočovních) Hybořanů. Tak vzniklo smíšené království Zingara.

O 500 let později jsou království tohoto kontinentu zcela přesně ohraničena. Jsou to hlavně hyborská království, ke kterým patří především Aquilonie, Nemedie, Brythunie, Hyperborea, Koth, Ophir, Argos, Corynthie a Hraniční království, které vládne na severozápadě. Zamora leží na východ a Zingara na jihozápad od hyborských království. Jejich

obyvatelé jsou tmavé pleti a cizokrajných způsobů, ale tím končí veškerá podobnost. Daleko na jihu drímá zasněžená Stygie, nedotčená boji ani vnitřními změnami. Pouze obyvatelé Shemu se vymanili z její nadvlády, naneštěstí jen proto, aby upadli do područí království Kothu. Původní vládci Shemu byli zahnáni až daleko za obrovskou řeku Styx, které se také říkalo Nill nebo Nillus. Tato řeka se na své cestě z dalekých jižních krajů točí v pravém úhlu právě na území Stygie na západ a tvoří tak přirozenou hranici mezi Stygií a Shemem. Styx končí svou pouť ve velikém západním oceánu. Na sever od Aquilonie, která je nejzápadnějším Hyborským královstvím, leží Cimmericia. Její obyvatelé jsou divocí bojovníci, nepokoření a nezkrotní, kteří ovšem pod vlivem sousedních civilizovanějších království postupují poměrně rychle ve vývoji. Cimmericané jsou potomky Atlantů a jejich civilizace je již mnohem pokročilejší než civilizace piktská. Piktové žijí svůj primitivní život na západ od hranic Aquilonie téměř beze změny.

Za dalších 500 let již vládnou Hybořané silnou a bohatou kulturou, která pozdvihuje ze stínu barbarství každý kmen, se kterým přijde do styku. Nejmnějším královstvím hyborským je Aquilonia, ale všechny ostatní se jí, co do síly a krásy, přibližují. Hybořané jsou nyní smícháni z mnoha ras. Snad nejbliže původní populaci jsou Gundermeni z Gunderlandu, což je severní provincie Aquilonie. Naštěstí se smíšení jednotlivých kmenů projevilo jako geneticky výhodné a výsledná rasa nebyla zeslabena převzetím všech špatných vlastností, jak to často v těchto případech bývá, spíše naopak.

Hybořané převyšují, a to nejen v úrovni kulturní, ale celkově, zcela suverénně všechny okolní národy, i když co do počtu nestačí na obrovské kmeny divochů z plání, jejichž populace je obrovská.

Na severu světlovlasí a modroocí potomci severských divochů vytlačili zbytek Hybořanů ze zemí sněhu. Výjimkou je pouze stará Hyperborea, která odolala jejich náporu. Země světlovlasých národů se nazývá Nordheim a dělí se do dvou bratrských království - rudovlasí Vaniřané obývají Vanaheim a žlutovlasí Aesiřané Asgard.

Jak víme, Lemuřané vstupují do historie pod jménem Hyrkaniáné. Po staletí se probíjeli směrem na Západ a v době, o které mluvíme, jejich populace osídlila jižní okraj velkého vnitrozemského moře - moře vilajetského. Na jeho jihozápadním pobřeží zakládají Hyrkaniáné království Turan. Mezi vilajetským mořem a východními hranicemi Hyborských království leží nesmírné prostory stepí a daleko na severu a na jihu pouště. Kmeny, které nejsou s Hybořany příbuzné, žijí převážně jako pastevci a drží se směrem na sever. Na východě sídlí Semité, stále ještě téměř čistá rasa, pouze s malou příměsí hyborské krve. Ke konci tohoto údobí se některé z hyrkaniánských kmenů tlačí na západ, kolem nejsevernějšího cípu vilajetského moře a tady dochází k prudkým šarvátkám mezi nimi a hlídkami Hyperbořanů.

Podívejme se alespoň letmo na populaci té doby. Převládající Hybořané už nejsou všichni hnědovlasí a šedoocí. Dávno se promíchali s ostatními rasami. Například na obyvatelích Kothu je zřetelně vidět silný vliv Shemitů, dokonce i Stygičanů. Stejně tak je tento vliv možno pozorovat (i když v mnohem menší míře) na obyvatelích Argosu. Tam však spíše převládá vliv Zingařanů (proti Shemitům). Východní Brythunové se smíchali s tmavými Zamořany a jižní Aquilonané s hnědými Zingařany. Černovlasí a hnědoocí obyvatelé převládají v Poitainu, který je nejjižnější aquilonskou provincií. V pradávném hyperborejském království, jehož obyvatelé jsou čistší krve než všechny ostatní národy, mají v žilách množství cizí krve, kterou přinesly do národa všechny zajaté ženy, ať už Hyrkanianky, Aesiřanky nebo Zamořanky. Jen Aquilonská provincie Gunderland, kde je otroctví zakázáno, se může chlubit téměř čistou, původní hybořanskou krví. Zato většina barbarských kmenů si uchovala rasu téměř čistou. Cimmericané jsou vysocí, mohutně stavění, tmavovlasí a šedo nebo modroocí. Obyvatelé obou království nordheimských jsou tělesně podobní Cimmericanům, ale mají světlejší pleť a světlé nebo ryšavé vlasy. Piktové zůstávají po

staletí beze změn. Menší, dobře rostlí, svalnatí, tmavoocí a černovlasí, pleť bronzovou. Hyrkaňané jsou tmaví, převážně vysocí a štíhlí, i když se mezi nimi stále častěji objevují menší a šikmoocí jedinci, jako výsledek smíšených sňatků s potomky podivné rasy, kterou Hyrkaňané podrobili v pohořích, která leží východně od moře Vilajetu. Shemité jsou středních postav. Někdy ovšem po smíšení se Stygičany dorůstají přímo obrovských rozměrů. Mají ostře řezané profily, tmavou pleť a modročerné vlasy. Stygičané jsou štíhlí, dobře stavění, s čistými rysy - alespoň příslušníci jejich vládnoucí třídy, kteří důsledně dbají na dodržování třídních sňatků. Nižší třídy Stygičanů jsou složeny z nejrůznějších typů, jejich krev je směsí krve negroidní, stygické, shemitské a dokonce i hybořanské. Na jih od Stygie se rozkládají nesmírně rozlehlá království Amazonia, Kush, Atlaian a smíšené království Zimbabwe.

Mezi Aquilonií a piktskou divočinou leží bossonianské pohraničí, osídlené potomky prapůvodní civilizace, sídlící v těchto místech již v době prvních hybořanských výpadů na jih. Bossoniané se smíchali s Hybořany, ale nikdy nepřevzali hyborskou kulturu a byli proto postupně Hybořany vytlačeni na okraj tehdejšího civilizovaného světa. Bossoniané jsou střední výšky, průměrného růstu, mají hnědé nebo šedé oči a podlouhlé lebky. Žijí převážně zemědělským způsobem v poměrně velkých opevněných vesnicích, obklopených obdělávanými lány polí. Zeměpisně patří jako hraniční provincie ke království Aquilonskému. Toto pohraničí se táhne od Hraničního království, ležícího na severu až ke království zingarskému na jihozápadě a tvoří tak opevněnou baštu Aquilonie, sloužící k obraně proti Piktům a Cimbeřanům. Bossoniané jsou neústupní, úporní bojovníci, jejichž systém obrany byl tisíckrát zdokonalen v průběhu krvavých válek s barbarskými kmeny, jak na severu, tak na západě a je nemožno jejich odpor zlomit přímým útokem.

Tak zhruba vypadal Conanův svět.

Největším hrdinou Hyborského věku však nebyl Hybořan, ale barbar, Conan, přezdívaný Cimbeřan, s jehož jménem jsou spjaty nespočetné legendy. Z těch pradávných časů, nebo dokonce z doby dávné Atlantidy, se dochovalo velmi málo záznamů. U většiny z nich již nelze rozlišit, nakolik jsou kronikou a nakolik bájeslovím dávno zmizelých civilizací. Jedna z těchto pradávných psaných památek - Nemedijské kroniky - nebo spíše jejich dochované části, nám dávají alespoň hrubý obraz toho, co kronikáři nazvali dobou Conanova vzestupu. Část věnovaná Conanovi začíná takto:

„Věz, ó princí, že o čase, který uplynul mezi rokem, kdy oceány pohltily krásnou Atlantis spolu s ostatními skvostnými městy a zeměmi a mezi lety, v nichž synové Aryasovi počali svůj vzestup, se nikomu ani nesnilo.

Tenkrát zářící království zdobila tvář zemskou jako hvězdy zdobí tvář noční oblohy. Ta království byla tato: Nemedie, Ophir, Brythunia, Hyperborea, Zamora, proslulá krásou svých tmavovlasých žen a plná tajemstvím opředených věží. Zingara se svým kódem rytířství, Koth, hraničící s pastvinami Shemu, Stygia s hrobkami, v nichž panoval věčný stín a chlad a konečně Hyrkania, jejíž jezdci se odívali v ocel, zlato a hedvábí.

Nejpyšnější ze všech, zářící jako měsíc mezi hvězdami, bylo království Aquilonské, vládnoucí suverénně zasněnému Západu. Sem přišel Conan, zvaný Cimbeřan, černovlasý a zachmuřený, s mečem v pěsti, zloděj, pobuda a rváč, který choval v srdci velké smutky, sny a radosti, aby srazil zářící trůny světa pod podrážky svých zaprášených sandálů...”

V jeho žilách kolovala krev pradávných Atlantánů, jejichž zemi pohltily oceány před osmi tisíci lety. Narodil se jako člen kmene, který žil v severozápadní části Cimberie. Jeho děd byl příslušníkem jižní skupiny, ale propadl krevní mstě a aby zachránil rodinu, musel uprchnout. Po dlouhém bloudění našel nový domov na severu. Conan se narodil uprostřed bitevní vřavy ve chvíli, kdy jejich vesnici přepadli loupeživí Vaniřané a boj zuřil v úzkých uličkách. Jeden z prvních zvuků, které tedy novorozený Conan slyšel, bylo zvonění mečů a

válečný křik. Není známo, kdy se Conan poprvé setkal s vyspělou civilizací Hybořanů, víme však, že sedával mezi bojovníky kolem poradního ohně již v době, kdy viděl teprve patnáct zim. V tom roce zanechali Cimmeřané kmenových pútek a spojili se, aby čelili útoku Gundermenů, kteří překročili hranice, postavili na území Cimmerie předsunutě, opevněné hradiště Venárium a začali kolonizovat jižní pohraničí. Conan byl jedním z vyjících, pachem krve napůl šílených divochů, kteří na Venárium zaútočili ze severních kopců. S mečem v jedné a s pochodní v druhé ruce dobyli a do základů vypálili hradiště, z jehož posádky se zachránilo jen několik vojáků, kteří byli na hlídkách na Aquilonské straně a ve chvíli útoku nestáli Cimmeřanům v cestě.

Když pomáhal drancovat Venárium, bylo Conanovi pouhých šestnáct let. Fyzicky byl ještě ve vývoji, ale už měl vzrůst a váhu dospělého bojovníka. Byl ostrážitý a opatrný jak jen může být ten, kdo se pohybuje stále v lesích, mezi nepřáteli a divokou zvěří. Měl vlčí vytrvalost a nezdolnost rozeného horala a nesmírnou sílu, kterou spolu s mohutnou postavou zdědil po svém otci kováři. Navíc se v častých bojích naučil výtečně zacházet s nožem, mečem i válečnou sekerou.

Až sem jsou zprávy o Conanově životě útržkovité a můžeme je rekonstruovat jen s velkými obtížemi. Jeho další osudy můžeme sledovat díky uchovaným zápisům poněkud přesněji.

Přeložil *Jan Kantůrek*